

Poeh poeh, een puzzel (het lijkt wel een album van Guy Klucevsek en Phillip Johnston)

"There is only one plot—things are not what they seem."
—Jim Thompson (writer)

Winnie de Poeh en het vergaarde vijftal

第一个词

Op stap: 80 meridiaandagen

"Wie schreef dat ook alweer?" vroeg Knorretje. Het was een zonnige dag in het Honderd Bunderbos, maar Knorretje had andere dingen aan zijn hoofd. Deze lange reis maakte hem maar nerveus en het weerbericht van het thuisfront leek niet echt van belang.

"Is dit weer een van je reisspelletjes?" vroeg Winnie. Hij was al een tijdje een lokale krant aan het doorbladeren, hopen op een honingadvertentie, maar begreep niet veel van het lokale schrift.

"Het is een zonnige dag in het Honderd Bunderbos," zei hij trots toen hij het icoontje in het weerbericht herkende.

"Al was er een hittegolf in het Honderd Honderd Honderd Bunderbos, wat hebben wij met die verre zon te maken?" Knorretje wilde juist aan iets anders denken dan de reis.

"Grappig dat je dat zegt," lachte Winnie. "Die twee hebben wel iets gemeen."

"Die schrijver waar je naar vroeg," vervolgde Winnie toen Knorretje hem dom aanstaarde, "en, zoals je zei, De Bedenker... die twee hebben wel iets gemeen."

"Ik vermoed dat het belangrijker is wat ze niet gemeen hebben," speelde Knorretje het spelletje mee, al hoopte hij dat Poeh snel zo stoppen met hem aan thuis te herinneren. "Staat er verder nog iets interessants in die krant? Is er nog nieuws van de dag dat we kunnen bespreken?"

"Same as eva'."

Knorretje liet zich niet het bos insturen, daar kwamen ze net vandaan. "Hebben ze hier ook pauwen?"

"Er is een pauw, maar er is geen er. En dat geeft juist kleur aan de verschillen waar we het net over hadden."

"Hmm...," mijmerde Winnie, "zolang jij ze maar op een rijtje hebt. Laten we maar verder gaan."

Т р е т ь е с л о в о

Knorretje begon langzaam te wennen aan het reizen, al werkte niet alles in het land van Engels. (Winnie had opgegeven hem te corrigeren.) Ze waren een aantal uren geleden een bos ingewandeld en konden wel wat hulp gebruiken.

"Ik hoop dat de boswachter weldra komt," zei Ferkel, "dat is plan A."

"Hebben we een alternatief?" Winnie werd er niet warm of koud van. "Hij moet helemaal vanuit het Bosbessenbos hierheen komen. Dat kan wel even duren, misschien wel 27 minuten."

"Hij is wel een echte man van de aarde en dat is wat we nu nodig hebben," verdedigde Knorretje hun aanpak.

"Ja, zo ongeveer," zei Winnie, "maar wat wil je nu precies? Hoe komen we aan de andere kant van dit water?"

Knorretje raapte een steen op met een mooie ertsader erin. "Denk je dat dit uit het Statherium komt?"

“Ik hoop dat de boswachter snel komt,” verzuchtte Pu.
“Gelukkig worden onbelangrijke dingen niet herhaald.”

الكلمة الثانية

“Johan!”

Piglet schrok zich het apezuur en had het niet meer. Het was nacht en alles was stil. “Poeh, hoorde jij dat ook? Poeh? Poeh!”

“Wah... wah... Ik zat niet aan de honing en er is toch nog maar één portie thee,” schoot Poeh plotsklaps wakker overeind. “Knorr, twitter jij de boel zo bij elkaar?”

“Nou nou, jij weet er ook meteen een overtreffende trap van te maken,” vergat Knorretje zich te verontschuldigen. “Hoorde jij dat ook?”

Winnie staarde hem blank aan. “Jouw geschreeuw was nogal moeilijk te missen.”

“Dat bedoel ik niet. Riep er iemand Johan?”

“Johan? Niet Cornelis? Of Jacob?” sneerde Winnie. “Nee, natuurlijk riep er niemand Johan. Dat zal je wel gedroomd hebben. Kunnen we weer gaan slapen?”

“Poeh, is er echt nog maar één portie thee? De koelkast is ook al niet goed.”

“Ga slapen, Knor.”

“Whatever it takes.”

η τ έ τ α ρ τ η λ έ ξ η

“Zullen we eens voorzichtig nagaan of de situatie gunstig is?”

“Wat verwacht je hier aan land aan te treffen, Poeh?”

Poeh en Knorretje waren net met het belangrijkste schip van de vloot aangekomen en hoewel ze vonden dat het wel ietsjes minder mocht, snapte Knorretje Poehs voorzichtigheid niet goed.

“Kijk, een klavertje drie,” riep Poeh, “weg ermee! Daar houd ik niet van.”

“Je kunt je toch niet van alle klavertjes ontdoen?”

“Misschien niet, maar wel van deze. Al is het maar symbolisch. Vier moeten we hebben. Daar moeten we uithangen. Dan is er iets speciaals te vieren.”

“Het is misschien tijd om de reis te beëindigen? Zullen we het maar opgeven?”

“Eens, maar nog niet. Het is nog niet af.”

አምስተኛው ቃል

“En zo voeren onze vergaarde ervaringen ons naar onze laatste bestemming, Poeh.”

“Mooi gezegd, Knor. Twee van die belevenissen in het bijzonder staan me helder voor de geest.”

“Waar gaan we dan heen?”

“Ja, waar gaan we dan heen?”

De vergaarbak: